

โอสดสกา บุกเบิกเปิดตลาด ‘ซูกำลัง’

ย้อนกลับไปร่วม 50 ปีที่ผ่านมา ที่เครื่องดื่มซูกำลัง ยังอยู่ในยุคแบบเบา มีเพียงยี่ห้อ “กูรอนซาน” ที่นำเข้ามาจำหน่ายผ่านช่องทางร้านอาหารแต่เพียงรายเดียวนั้น

ต่อเมื่อ ค่าย โอสดสกา ที่ในยุคสมัยนั้น ยังคงใช้ชื่อเรียกขาน “เด็กเซงหยู” สบซ่องมองเห็นโอกาสการเติบโตใหญ่ในอนาคต ส่วนหนึ่งเพราะเครื่องดื่มชนิดนี้ จะได้รับการยอมรับจากผู้บริโภคในวงกว้างที่ญี่ปุ่น ซึ่งเด็กเซงหยู ก็ไม่รอช้าต่อแจ้งเกิดเปิดตลาดนี้อย่างเป็นทางการเป็นงานในไทย

ว่าแล้ว ก็บินลัดฟ้าข้ามทะเลไปจับมือเป็นพันธมิตรธุรกิจกับค่ายโทโซ ฟาร์มาซูติคอล ถึงแดนปลาดิบ เพื่อให้บรรลุตามเป้าประสงค์ที่วางไว้

อย่างไรก็ตาม พันธสัญญาการเป็นพันธมิตรของทั้งสองฝ่ายก็จะต้องพบกันครึ่งทางอย่างน้อยสะท้อนจากเงื่อนไข

ทางการค้า ภายใต้กติกา มารยาท ให้สูตร ส่วนผสม ในวีฮาว ตลอดจนการให้อิสระในการตั้งชื่อ “ตราสินค้า” แก่ฝ่ายไทย

แต่มีวงเล็บต่อท้าย ระบุว่า เด็กเซงหยู จะสามารถผลิตและจำหน่ายได้เฉพาะในพื้นที่ประเทศไทยเท่านั้น ห้ามบุพรมขายนอกประเทศอย่างเด็ดขาด!

เมื่อได้สิ่งที่ปรารถนาในเบื้องต้นแล้ว ก็ถึงเวลาทำคลอดแบรนด์.. นั่นนอวนว่า การตั้งชื่อสินค้า ถือเป็นเรื่องสำคัญอันดับต้นๆ ซึ่งฝ่ายสร้าง

สรรค์ของเด็กเซงหยูเองก็จะคิดกันออกมาหลายชื่อสุดท้ายก็มาสรุปเอาที่ชื่อ “ลิโพวิตัน-ดี” พร้อมโลโก้ไก่ชู “2 นิ้ว”

ทำนองว่าให้มีความหมายโดยนัยครอบคลุมทั้งในระดับสากล Victory หรือ “ชัยชนะ” และความหมายแบบไทยๆ ที่น่าจะหมายถึง “สู้ๆ” อะไรเทือกนั้น

สตีปสองของการผลักดันแบรนด์ ดูเหมือนจะให้หน้าหนักกับการโฟกัสกลุ่มเป้าหมายผู้บริโภคเป็นหลัก แต่ก็อย่างว่า เครื่องดื่มชนิดนี้ จัดอยู่ในสินค้าเฉพาะกลุ่มมีข้อจำกัดอยู่ไม่น้อยจะเหวี่ยงแหทำตลาด

อย่างเครื่องดื่มประเภทนม น้ำอัดลม หรือน้ำผลไม้ ก็ไม่ใช่เรื่อง

ทำเอาเด็กเซงหยูต้องทำการบ้าน สืบตรวจสอบตลาดอยู่พักใหญ่ กระทั่ง ลิโพวิตัน-ดี ก็มาลงเอยกับกลุ่มผู้ดื่มเป้าหมายที่ “นักกีฬา” เป็นสำคัญ

เนื่องจากคุณสมบัติโดดเด่นของสินค้า คือ เครื่องดื่มที่ให้พลัง ให้ความสดชื่น หลังการเสียน้ำจากการออกกำลังกาย

กระนั้นแทนที่การขบขันในเรื่องนี้จะเข้าเป้า ดึงดูดกลุ่มเป้าหมายได้ในวงกว้าง แต่การฉกฉาบตรงกันข้าม นั่นเพราะมีหลายปัจจัยไม่เกื้อหนุน

หนึ่ง จำนวนนักกีฬาในยุคนั้นสมัยนั้น มีไม่มากนัก ประเภทกีฬาอดนียม ก็ซิดวงอยู่เฉพาะแค่ฟุตบอลและมวยเท่านั้น มีพักก็ต้องพูดถึงกีฬาอล์ฟหรือเทนนิส ซึ่งก็เป็นที่นิยมกันแต่ในแวดวงข้าราชการหรือชนชั้นสูงกันประปราย

อีกปัจจัย ก็มาจากนักกีฬาสมัยก่อน ไม่นิยมชมชอบต่อเครื่องดื่มชนิดนี้เท่าที่ควร เพราะยังคงมีทัศนคติในแง่ลบว่าเป็นยาใต้ป นั่นเอง...

เป็นอันว่า บันไดขั้นแรกของ ลิโพวิตัน-ดี ก็ยังไม่สามารถก้าวข้ามได้ฉบับหน้ามาตามต่อกัน